

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 424/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. Z., K., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky, namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ 17/2005 z 26. októbra 2005 a sp. zn. 1 SŽ-o-NS 2/2006 z 27. marca 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2009 doručená sťažnosť J. B., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne

konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sž 17/2005 z 26. októbra 2005 a sp. zn. 1 Sž-o-NS 2/2006 z 27. marca 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že „dňa 11. 11. 2002 vydal Minister vnútra SR rozkaz č. 338/2002, ktorým prepustil sťažovateľa zo služobného pomeru, z dôvodu, že sťažovateľ sa mal dopustiť(...) porušenia služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom.

(...) Dňa 22. 10. 2003 bol sťažovateľ oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru.

Sťažovateľ podal odvolanie a to proti rozhodnutiu riaditeľa úradu hraničnej a cudzineckej polície dňa 23. 10. 2003, o ktorom sa rozhodlo 17. 1. 2003 č. rozhodnutím HCP-1457-4/HP/2002, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie. Taktiež podal rozklad proti rozhodnutiu Ministra vnútra SR č. 338/2002, pričom o rozklade bolo rozhodnuté č. KM-220/PK-2002 zo dňa 23. 1. 2003, ktorým správny orgán potvrdil rozhodnutie personálneho rozkazu Ministra vnútra SR.

Proti personálnemu rozkazu Ministra vnútra č. 338/2002 zo dňa 11. 11. 2002 v spojitosti s rozhodnutím KM-220/PK-2002 zo dňa 23. 1. 2003 podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí. Najvyšší súd SR, najprv rozsudkom č. k. 6 Sž 48/03 zo dňa 19. 3. 2003 zamietol žalobu žalobcu . Následne uznesením zo dňa 23. 11. 2004 1 Sž-o-Ns 21/04 uvedené rozhodnutie Najvyšší súd zrušil, pre vadu zastúpenia v správnom súdnom konaní. Rozsudkom 1 Sž 17/2005 [správne sp. zn. 2 Sž 17/2005, pozn.] zo dňa 26. 10. 2005 Najvyšší súd SR opätovne žalobu zamietol, čo bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Sž-o-NS 2/2006. (...)

Myslím si, že(...) nedorozumenie v uvedenej veci,(...) spočíva v tom, že každý z orgánov, ktorý rozhodoval vo veci paušálne vychádzal, že uvedený skutok sa stal. (...) V každom svojom podaní sme namietali to, že orgán rozhodujúci vo veci nevykonal všetky potrebné dôkazy na riadne zistenie skutkového stavu a vykonané dôkazy boli vyhodnotené prevažne v náš neprospech. Každé z týchto iniciovaných konaní však skončilo tým, že skutkový stav bol zistený riadne.

So zreteľom na danú vec máme za to, že ťažisko uvedenej veci spočíva v prieskume rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a to hlavne v dokazovaní, ktoré bolo vykonané, ktoré nemožno označiť len porušenie zákonných predpisov, ale že došlo k prekročeniu ústavného rámca.

(...) Máme za to, že však došlo porušeniu ústavného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Problém uvedenej veci je vtom, že štátne orgány preniesli dôkazné bremeno preukázania nevinu na sťažovateľa. Aj keď to nebolo v žiadnom rozhodnutí výslovne uvedené, z kontextu jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ mal podať – navrhnúť také dôkazy, ktoré by zvrátili hodnotenie ostatných dôkazov tak, že by hlavne súd v poslednej inštancii, nemohol s istotou skonštatovať, že uvedený skutok sa podľa jeho názoru stal. Myslíme si, že tu ide o nepochopenie veci zo strany NS SR. NS SR podľa nás v správnom súdnictve nie je 3. resp. 4. skutkovou odvolacou inštanciou, ale má posúdiť, či rozhodnutie a konanie, ktoré mu predchádzalo vrátane dokazovania bolo zákonné a samozrejme aj ústavné.

Pre priestupkové právo ako administratívne právo trestné podobne ako pre trestné právo platí zásada vyšetrovacía a zásada materiálnej pravdy v dnešnom ponímaní zásada zistenia skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti t. j. že aj pre orgány prejednávajúce priestupky platí § 2 ods. 10 trestného poriadku(...)

(...) Orgány tak neučinili a dôkazy v môj prospech vôbec neobstarali a ani vôbec sa nesnažili sa v rozhodnutí konzekventne vysporiadať z našou obhajobou(...)

Po druhé taktiež máme za to, že NS SR sa uspokojil s konštatáciou, že som spáchal disciplinárne previnenie a to na základe vykonaných dôkazov, ktoré evidentne boli vykonané v rozpore čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Pri výsluchoch jednotlivých svedkov som nebol prítomný a nemal som možnosť klásť im otázky. Zásadným spôsobom sa tak porušila zásada kontradiktórnosti. To samozrejme viedlo k tendenčným skutkovým záverom. Uvedené závery nakoniec boli posvätené aj rozsudkami NS SR, čo považujem za neústavné. NS SR opomenul svoju povinnosť vyplývajúcu z § 250i ods. 3 O. s. p. a tak z nezákonného urobil zákonné.

Vo všetkých rozhodnutiach, ale najmä v posledných dvoch, ktoré napádame je možné nájsť prvky svojvôle a arbitrality rozhodnutia, ktoré následne vyúsťujú do ústavnej nekomformnosti konania a rozhodnutia. Máme za to, že výsledky dokazovania sú v nesúlade konštatovaným zisteným skutkovým stavom a že určité skutkové zistenia nemajú oporu vo

vykonanom dokazovaní, sú skôr domyslením situácie, než výsledkom dokazovania. Konštatujeme, že orgány verejnej moci prejednávajúce vec porušili zásadu materiálnej pravdy, vyšetrovaciu zásadu a zásadu kontradiktórnosti pri prejednávaní disciplinárneho previnenia, a tieto majú taký vážny charakter, že spôsobujú neústavnosť tohto konania. To znamená, že považujem za neústavné aj konania a rozhodnutia NS SR, lebo vlastne potvrdil neústavnosť. Konanie a jeho výsledok, ktoré potvrdzuje konanie neústavné je tiež samo neústavné.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva že uvedenými rozsudkami NS SR porušil princíp právneho štátu, zakotvený v čl. 1 Ústavy SR, ich konanie a rozhodnutia nemajú oporu v zákone (O. s. p.) čím porušili čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a zároveň takéto konanie a rozhodnutia sú nespravodlivé, odpierajúce riadnu súdnu ochranu čím porušili článok 46 ods. 1 Ústavy SR a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a moje právo na spravodlivý proces. “.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 10. 2005 č. k. 1 SŽ 17/2005 [správne sp. zn. 2 SŽ 17/2005 pozn.] a rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 3. 2008 č. k. 1 SŽ-o-NS 2/2006 porušené právo na spravodlivý proces zaručený článkami 2 ods. 2, 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. “

Sťažovateľ v sťažnosti síce ako napadnutý označuje rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ 17/2005 z 26. októbra 2005, avšak z príloh sťažnosti jednoznačne vyplýva, že skutočne napadnutým rozsudkom je rozsudok sp. zn. 2 SŽ 17/2005 z 26. októbra 2005. Uvedené považoval ústavný súd za chybu v písaní.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení čl. 2 ods. 2 ústavy, porušení základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkami najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 17/2005 z 26. októbra 2005 a sp. zn. 1 SŽ-o-NS 2/2006 z 27. marca 2008.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 2/2006 z 27. marca 2008 nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2008. Týmto dňom nadobudol právoplatnosť aj sťažovateľom ďalší označený rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ 17/2005 z 26. októbra 2005. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 7. decembra 2009. Z takto zisteného skutkového stavu vyplýva, že od právoplatnosti sťažovateľom napadnutých rozhodnutí nepochybne uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2009